

Ezért is reméljük, hogy mindenki, akit hivatása, felkészültsége, vagy akár pusztán érdeklődése arra alkalmassá tesz, meghallja együttműködésre hívó szavunkat és segít bennünket más irányú, sok területen mélyebb és alaposabb felkészültségével, a szakmai vakságtól mentes szemléletével, támaszaival, kritikájával, s a szakmánkat érintő külső igények tolmácsolásával.

Felkérem egyesületünk főtítkárát és az ellenőrző bizottság elnökét, hogy tegyék meg jelentésüket.

BARÁTOSSY GÁBOR:

Főtítkári beszámoló

Holnap lesz egy éve, hogy Sopronban tartottuk egyesületünk 125 éves fennállása alkalmából rendezett ünnepi közgyűlésünket. Akkor 800-an ünnepeltünk, zászlót bontva, bizakodva a jövőben. Mit történt az azóta eltelt egy évben, mit tudott tenni egyesületünk a szakterület érdekében? Erről az elmúlt egy évben végzett egyesületi munkáról szeretnék beszámolni, tájékoztatást adva az egyesületi tagságnak, a közgyűlésnek az elnökség munkájáról, röviden összefoglalva a legjelentősebb eseményeket, történéseket.

Egyesületünk vezetésének legfontosabb tevékenysége kényszerűségből, sajnos, az elmúlt évben is az általunk kedvezőtlennek ítélt szakmai folyamatok elleni fellépés volt. Közvetlenül az augusztusi közgyűlés után a Földművelésügyi Minisztérium belső átszervezése kapcsán sikerrel lépett föl az egyesület az erdészeti igazgatás egységének megtartásáért. A szeptember 24-én tartott elnökségi ülésünkön kialakított és elfogadott elnökségi állásfoglalásunkat az erdőgazdálkodás és az erdészeti igazgatás átalakításával kapcsolatban kísérléssel Antall József miniszterelnök úrnak és a kormány többi tagjának is megküldtük. (Az állásfoglalás az Erdészeti Lapok októberi számában jelent meg.) Ha javaslatainkat nem is fogadták el teljes egészében, de a minisztériumi erdészeti igazgatás, ennek eredményeképpen, a korábbi elképzeléssel ellentétben megmaradt önálló főosztályként, közvetlenül a közigazgatási államtitkár felügyelete, és nem a helyettes államtitkár alá rendelve. Ebben a kérdésben a szakma már korábban is egységesen sorakozott fel.

A Fagazdasági Országos Szövetség (FAGOSZ) elnöksége az Erdészeti Dolgozók Szakszervezetével közösen, az OEE mellett fellépve, Raskó György államtitkárnál folytatott megbeszélésen (szeptember 4.) segítette elő közös céljaink elérését. Ennek eredményeképpen október 3-án Gergátz miniszter úr ismét fogadta az OEE vezetését és közölte, hogy ha végrehajtási szinten is, de biztosította az erdészeti főosztály megmaradását a minisztériumi szervezeten belül.

Október folyamán jelentős munkát végzett az egyesület vezetősége azért, hogy az eddigi defenzív, védekező szakmai érdekképviselet helyett aktívabban segítse elő a szakmai kérdések megoldását.

Ennek érdekében az erdészeti szakterület gondjainak megismertetésére október végén kétnapos rendezvényt szervezett a Mátrai EFAG területén, az Országgyűlés Környezetvédelmi Bizottságának képviselői részére. A terepi bejárással egybekötött jól sikerült tapasztalatsere elősegítette az erdészeti szakterület helyes

megítélését a képviselők soraiban. Ezzel egyidőben október 31-én került sor az MDF elnökség azon ülésére is, ahol állásfoglalás született az MDF erdészeti és vadgazdálkodási szakértői kollégium javaslatára, többek között az állami erdők egységének megőrzésére és az egységes államerdészeti szervezet kialakítására is.

Mindezek az események szinte előkészítették és szükségessé tették, hogy a szakmai közvélemény széles körű tájékoztatása, az aktuális szakmai és ágazatpolitikai kérdések megbeszélése érdekében november 20-án országos nyílt szakmai napot tartson az OEE. Ezen több mint 400 szakember vett részt az MTESZ budapesti székházában. Ezzel egyidőben elindult a készülő új erdőtörvénytervezet egyesületi, széles körű szakmai véleményezése is. Az igen sokoldalú és jelentős terjedelmű vélemények feldolgozására három tagú munkabizottságot hozott létre az elnökség. A bizottság körültekintő munkával megfogalmazta és összeállította az egyesület átfogó véleményét, és az összes észrevétellel mellékelésével továbbította azt a törvényelőkészítést végző főosztálynak.

Még decemberben alakult meg az a másik, 18 fős munkabizottság, amely a korábbi választmányi határozat alapján március év januárjában rögzítette az erdészeti politika egyesület által elfogadott irányelveit. (Ez az állásfoglalás, mint ismeretes, az áprilisi Erdészeti Lapokban jelent meg.)

Csak szinte címszavakban említem még a további hónapok eseményeit:

Februárban megindult az idej, zempléni vándorgyűlés szervezése, őszi levelünkre válaszolt a miniszterelnök (a levélváltás az Erdészeti Lapok márciusi számában jelent meg). Válaszában a miniszterelnök támogatásáról biztosította az OEE-nek az erdészeti ágazat korszerűsítésére tett törekvéseit, elismerve az erdészet semmi máshoz nem hasonlítható különleges funkcióit és sajátosságait.

Márciusban a pártoló tagok tanácsa tartott ülést a Csillagvölgyi úti könyvtárárpületben. Az élénk hangulatú tanácskozáson a jogi tagvállalatok további anyagi támogatásukról biztosították az egyesületet.

A szakosztályvezetők szintén márciusban számoltak be szakosztályaik működéséről, gondjaikról.

Áprilisban kétnapos tanulmányúttal egybekötött kihelyezett titkári értekezletet tartott az elnökség Kecskeméten, illetve Bugacon.

A fő téma az erdészeti átalakulás, az ágazat helyzetének kritikus hangú megvitatása volt. Megállapított nyert, hogy az elmúlt két évben az erdőgazdálkodás

területén jelentősen romlottak a gazdálkodási viszonyok. A törvényi szabályozás hiányában az átalakulás lassan és szabályozatlanul halad. Mindezeket a hiányosságokat csak megváltoztatott magatartással kell és lehet ellensúlyozni. A nemzetgazdaság nehéz helyzetében, az átalakulási folyamatok rendezetlensége miatt csak sokkal önzetlenebb, etikusabb szakmai munkával lehet eredményeket elérni. Félre kell tenni az egyéni és csoportérdekeket, a fő stratégiai célok (tulajdonviszonyok rendezése, államerdészet, erdőtvény stb.) eléréseért egységesen összefogva kell küzdenünk. Külön kell még említést tennem a júniusi választmányi ülésről. Itt is, mint ebben az évben általában, az egyesületi rendezvények fő témája a szakterület átalakulásának, helyzetének megvitatása volt. Nagy meglepetést és zavart keltett az ÁVÜ részéről az a tény, hogy Szolnokon és Keszthelyen a vállalatok élére nem erdész szakemberek kerültek privatizációs biztosként kinevezésre.

Sokan a főosztály és a szakterület semmibevevését, súlytalanságát látták a jelenségben.

Valóban számolni kell azzal, hogy bármilyen egyéni vagy csoportérdek miatt megoszlik a szakmai közvélemény bizonyos kérdésekben, az események és történések az ágazati átalakulás során könnyen átlépnek a fejünk felett és mások, a szakmához kevésbé értők fognak döntenek dolgainkról. Ezért kérem és hívom föl minden egyesületi tagunk figyelmét arra, hogy lehetőleg mindenütt a már említett és a szaksajtónkban megjelent állásfoglalásaink szellemében „lobbizzanak”, illetve képviseljék szakmánkat.

Az áprilisi (bugaci) titkári értekezlet határozatának megfelelően a nem állami erdők sorsával kapcsolatban is egyesületi munkabizottsági állásfoglalás született, melynek közzététele az Erdészeti Lapok következő számában várható. (Említést kell még tenni az „Így látom az erdőt” c. nagyszerű OEE pályázatról.) A közelmúlt eseménye volt még az erdészeti érdekegyeztető fórum megalakulása és ülése az OEE Fő utcai irodájában. Az érdekegyeztető fórum (kerakasztal) résztvevői az OEE-n kívül még a FAGOSZ, az Erdészeti Dolgozók Szakszervezete, az MDF erdészeti és vadgazdálkodási szakértői kollégiuma és az FM Erdészeti és Faipari Főosztálya. A fórum feladata és célja, hogy a társadalmi szervek, munkáltatói, munkavállalói érdekképviselők, szakértői körök képviselői, az ágazatirányítás képviselőivel nyílt, kötetlen fórumon tudják megvitatni az ágazat átalakulásával kapcsolatos fontosabb kérdéseket. A fórum működése várhatóan a jövőben folyamatos lesz. Várható, hogy a fontosabb kérdésekben, ha szükséges, a kerakasztal a kormányt is megkeresi álláspontja érvényesítése érdekében.

Tisztelt Közgyűlés!

Az egyesületi élet fontosabb eseményein átfutva néhány általános tájékoztató jellegű kérdésről is kell még beszélnem.

1. Az egyesületi szervezet és a taglétszám alakulása

Az elmúlt év során az egyesület változatlanul 35 helyi csoportban működött. A szakosztályok száma a korábbi 16-ról 15-re csökkent. Ugyanis a Mikológiai Szakosztály 1992. január 1-jével (380 fővel) kivált egyesületünk kötelékéből és Magyar Mikológiai Társaság néven új, önálló egyesületként működik tovább. Zömében ezzel függ

össze, hogy a korábbi taglétszám csökkenés nem állt meg. Egyesületünk regisztrált létszáma így jelenleg 4585 fő.

2. Egyesületünk anyagi helyzete

Az elmúlt évben az egyesület anyagi helyzetét sikerült stabilizálnunk. Az 1992. évi tervezett bevételek (egyéni tagdíjak, jogi tagvállalati befizetések, kamatbevételek, vállalkozási bevételek) *összesen* 14 312 ezer Ft-ot tesznek ki.

A tervezett kiadások (bérek, járulékok, MTESz szolgáltatások, terembér, posta, sokszorosítás, utazási költségek, Erdészeti Lapok kiadási költségei stb.) *összesen*: 16 247 ezer Ft. Az egyenleg -1935 ezer Ft. Amennyiben nem sikerül a tervezett bevételek növelése és a kiadások csökkentése, az egyesület csak tartalékai felélésével tud ebben az évben működni.

Ezért kérem jogi tagvállalatainkat arra (nehéz anyagi helyzetük ellenére is), hogy a második félévre tervezett felajánlásait is fizessék be.

3. A helyi csoportok és szakosztályok életéről

A rendezvényekről folyamatosan igyekszünk tájékoztatást nyújtani szaklapunk hasábjain. Meg kell említeni, hogy sajnos évek óta visszatérő gond az, hogy egyes helyi csoportok rendszeresen elmaradnak a tagdíjfizetéssel, pedig erre az összegre egyesületünk anyagi helyzete miatt nagy szükség van. Sajnos a helyi csoporttitkárok munkája sem mindig zökkenőmentes. Gyakran elmaradnak a beszámoló jelentések, késik a taglétszámnyilvántartás beküldése stb. Kérem a titkárokat, hogy számtalan nehézségük ellenére önzetlen munkájukkal váljanak az egyesületi élet motorjává, mind jobb elősegítőivé.

4. Néhány szó egyesületünk külkapcsolatairól

Hagyományosan jó a kapcsolatunk az osztrák és német egyesületekkel. Ez évben felvettük a kapcsolatot a holland egyesülettel is. Együttműködési megállapodást kötöttünk velük május végén Sopronban. Burgundában az osztrák egyesület közgyűlésén több mint ötven egyesületi tagunk vett részt.

Az európai erdészek szövetségének (UEF) erfurti közgyűlésén januárban Varga Béla alelnökünk képviselte egyesületünket.

Az elmúlt héten történt meg a hivatalos kapcsolatfelvétel a mongol erdészeti egyesülettel is. Remélhetőleg érdekes szakmai, gazdasági kapcsolatok kialakulását segíti elő a várható együttműködés a 4 millió ha erdőterülettel rendelkező Mongóliával.

Végül külön meg kell emlékezni még arról, hogy ez évben július 12-én ünnepeltük a magyar erdészet nagy alakja, Kaán Károly születésének 125. évfordulóját. Ebből az alkalomból május 28-30-án nagyszabású alföldfásítási konferenciát szervezett az Akadémia erdészeti bizottsága, az OEE-vel, az ERTI-vel, az egyetemmel és a püspökladányi városi önkormányzattal közösen. Budapestten pedig egykori lakóháza falán, a Városmajor sarkán állított és avatott emléktáblát július 10-én egyesületünk.

Az emléktábla avatáson dr. Király Pál, egyesületünk volt főtitkára és alelnöke szavaival méltattuk Kaán Károlyt. Az ő tanulmánya alapján hívom fel a figyelmet arra, hogy Kaán Károly máig is ható munkásságát feltétlenül célszerű nekünk is megvizsgálni, hiszen a kor, melyben

igazán nagyot alkotott, sok tekintetben hasonló volt a maihoz. A vesztes első világháború, a trianoni békediktátum után egy tönkrement ország részére kellett az erdő gazdasági hasznát biztosítani úgy, hogy közben az erdőt is meg kellett védenie a falopásoktól, az emberi kapzsiságtól és a politika szélsőséges törekvéseitől. Kaán erős kézzel, jó diplomáciai érzéssel, sikerrel oldotta meg ezt a feladatot. Az erdészet akkori vezetőjeként politikáját az élet realitásaira építette. Politikájának két egyszerű, nagyon világos alaptétele volt:

1. Minden lehetséges helyen (de elsősorban a fában különösen szegény Nagyalföldön) növelni kell az erdők és fásítások területét.

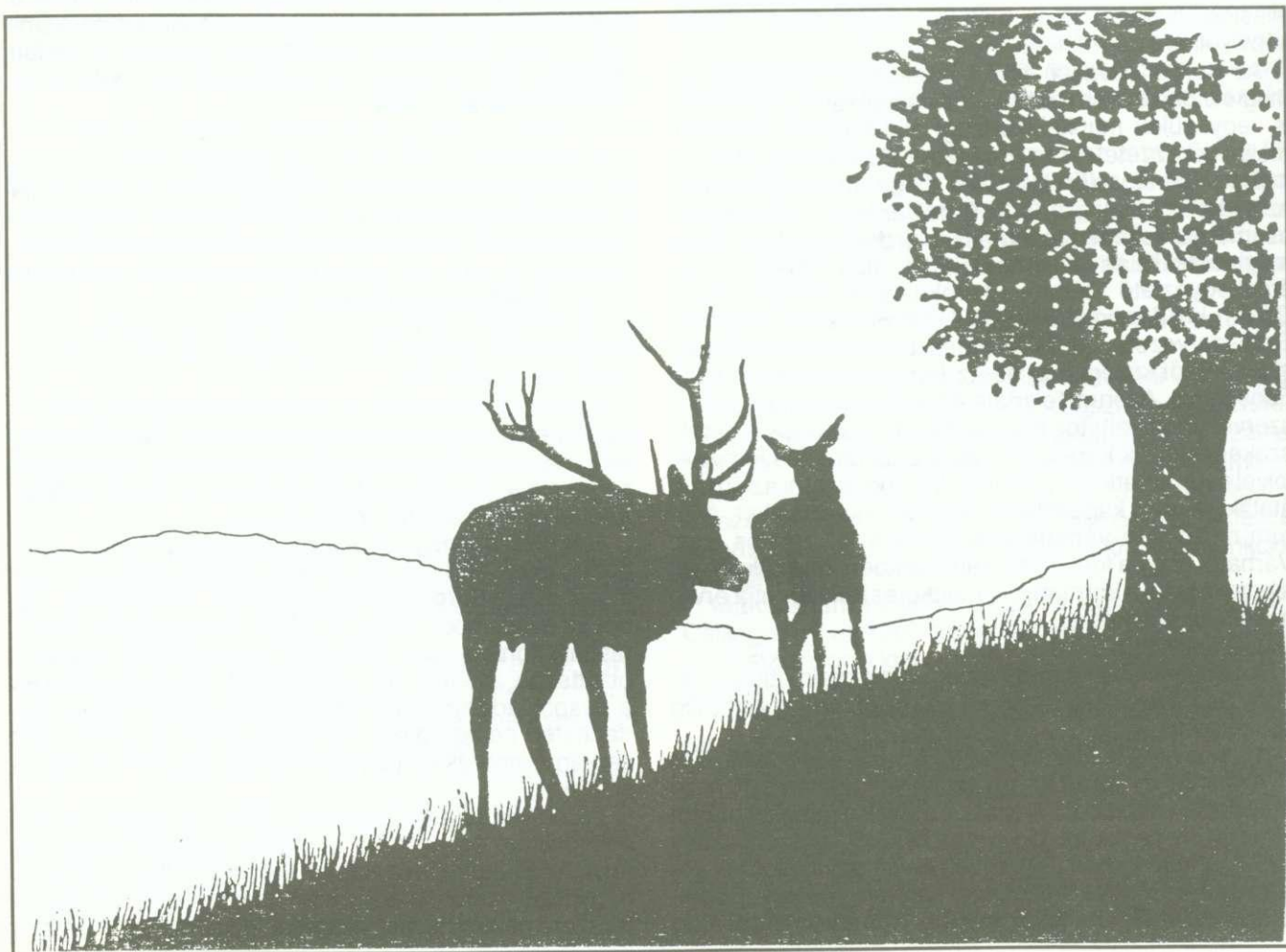
2. A még megmaradt erdőkben nagyon szakszerű (ahogyan mi erdészek nevezzük: belterjes) gazdálkodást kell folytatni, növelni kell azok értékét, hozamát, a nemzetgazdaság és egyben a tulajdonos javára. Ezt a politikát nem önmagában erdészeti ügyként, hanem szélesebb és hosszú távon humánökológiai társadalmi perspektíva részeként, a magyar nép általános jóléte előmozdításának eszközeként kezelte. Ez a politika „a legnagyobb magyar”, gróf Széchenyi István eszmevilágában gyökerezett, aki Kaán politikai eszményképe volt, és akinek gondolatait tudatosan igyekezett a gyakorlatban megvalósítani a rendelkezésére álló erdészeti eszközökkel. Sokirányú szakmai és társadalomtudományi

ismereteit szintetizálva olyan gazdaságpolitikai rendszert kristályosított ki, amelyet – mai nyelvre átültetve – az ökocentrikus (vagyis környezetbarát) szociális piacgazdaság is elvénnek vall, és amely (bizvást állíthatjuk) kimeríti a mai értelemben vett környezetfejlesztő tájgazdálkodás fogalmát. Az erdészeti politika célját ismereteink jelenlegi szintjén ma is nehéz volna korszerűbben megfogalmazni.

Kaán, mint kitűnő gyakorlati politikus, azzal is tisztában volt, hogy nem elégségesek a helyes elvek és célok, ha a politika nem rendelkezik megfelelő eszközrendszerrel, akkor nem tud valóságot formáló erővé válni. Ezért egy nagyszabású törvénysorozatot terjesztett az Országgyűlés elé 1923-ban, amely megteremtette programjának jogi, szervezeti és részben pénzügyi feltételeit is.

Hasonló helyzetben ma ez előtt állunk mi is. Legyen követendő példa előttünk Kaán Károly sziklaszilárd, önzetlen szakmai elkötelezettsége és erkölcsi nagysága, mellyel céljai megvalósításáért küzdött. A munkásságából levont tanulságok, gondolatvilágának eszmeisége segítse a mai erdésznevezéket a gazdasági rendszerváltozásban, egy szebbnek remélt jövő erdészeti feladatainak megoldásában.

Tisztelt Közgyűlés! Ezen gondolatok jegyében kérem a főtítkári beszámoló elfogadását.

DR. ANDA ISTVÁN:

Ellenőrző bizottsági jelentés

Ellenőrző bizottságunk az elmúlt évben is az Alapszabályban rögzítettek szerint végezte munkáját. Közreműködünk az egyesület szervezeti és működési szabályzatának elkészítésében. Vizsgáltuk a tagnyilvántartás rendjét és a tagdíjfizetési fegyelmet. Megállapítottuk, hogy ebben elsősorban a helyi csoportok egy részének van még javítani valója.

Észrevételeinkkel segítettük, hogy egyesületünk működése minél jobban megfeleljen az alapszabálynak, hogy az elnökség és a választmány határozatai megfogalmazásra és a megfogalmazott határozatok minél jobban végrehajtásra is kerüljenek. Ennek keretében kifogásoltuk, hogy a választmány 1990. évi határozata – az egyesület erdészeti politikájának bizottságokon keresztüli kialakítására – hosszabb ideig nem került végrehajtásra. Egyúttal azt is megállapítottuk, hogy az utóbbi időben az egyesületi vélemények bizottságokon keresztüli kialakítása gyakoribbá vált.

Meggyőződésünk, hogy az egyesületben meglévő szellemi energiákat még fokozottabban kell a szakosz-

tályokon, helyi csoportokon és ad hoc bizottságokon keresztül a pontos tényfeltárással, a megoldási lehetőség vizsgálatára, az egyes módzatok előnyeinek és hátrányainak minél részletesebb vizsgálatára fordítanunk.

A tagság folyamatos információkkal való ellátásában óriási feladat hárul az Erdészeti Lapokra. Ezt az információs várakozást lehetőségeihez képest a tagsági visszajelzések alapján a lap maximálisan teljesíti.

Noha a tagság körében az elbizonytalanodás, esetenként a kilátástalanság jeleit lehet érezni, mint a főtítkári beszámolóból is hallhattuk, ez nem jellemző egyesületünk anyagi helyzetére.

Az elmúlt év kiegyensúlyozott volt, jogi tagvállalataink befizetésének, a vállalkozások folyamatosan jelentkező eredményének és a takarékos gazdálkodásnak köszönhetően.

Összefoglalva: egyesületünk az Alapszabálynak, a törvényes előírásoknak megfelelően stabil anyagi körülmények között dolgozott.

* * * * *

Elnök: Bejelentem, hogy küldöttközgyűlésünk 207 jelenlévő küldöttel határozatképes. Kérem a tisztelt közgyűlést, értsen egyet a beszámoló jelentésekkel, és azokat fogadja el.

(A szavazás kézfeltartással megtörtént.)

Határozatilag kimondom, hogy a küldöttközgyűlés egyhangúlag elfogadta a jelentéseket.

A Mikológiai Társaság kiválása miatt hárul rám az a feladat, hogy külön napirendi pontként javaslatot tegyek az egyesületi Alapszabály 6. számú mellékletének az alapszabályból való törlésére. Ez a 6. sz. melléklet tartalmazza a „Carolus Clusius” emlékérem alapítási és adományozási szabályzatát. Ezt az emlékérmeket korábban a magyar mikológia fejlesztése terén elért kiváló eredményekért adományozta az egyesület.

A Mikológiai Társaság kérte, hogy kiválásával magával vihesse kitüntetési lehetőségét is.

Kérésük teljesítése indokolt, ezért az alapszabály módosítását javaslom.

Kérem, aki a „Carolus Clusius” emlékérem adományozási melléklet Alapszabályból történő törlésével egyetért, kézfeltartással szavazzon.

Megállapítom, hogy a közgyűlés *egyhangúlag* hozzájárult a „Carolus Clusius” emlékérem adományozási szabályzatának az Alapszabályból való törléséhez, illetve megszüntetéséhez.

Ezek után Szász Tibor, a választási bizottság elnöke tett jelentést a főtítkárhelyettes változásról.

* * * * *

SZÁSZ TIBOR: Főtítkárhelyettes-választás

Bánó László főtítkárhelyettes 1991 decemberében lemondott. Az új helyettes megválasztására az 1994. évi tisztújító választásokig két éves időtartamra került sor.

Az OEE elnöksége a választmány egyetértésével az időszakos választás jelölő és választási bizottságának elnökéül *dr. Szász Tibort*, a szeniorok tanácsának elnökét, titkárának *Gáspár Hantos Géza* tagtársunkat kérte fel. Szász Tibor a szavazatszámiláló bizottságba felkérte még közreműködésre *Bak Júliát*, az OEE borsodi helyi csoportjának titkárát és *Simon Lászlót*, a mátrafüredi szakiskola igazgatóját.

Ahhoz, hogy a választás érvényes legyen, az Alapszabály A 13. § 6. pontja szerint a 4800 fős tagság 5%-át kitevő 240 küldöttből több mint 50%-nak, legalább 121 főnek (14. § 5.) kellett szavaznia. A megjelent küldöttek száma 207 fő, tehát 87% volt. Így a közgyűlést az elnök választóképesnek nyilvánította.

Az OEE főtítkára és a jelölő bizottság titkára június 8-án a 35 helyi csoporthoz körlevelet intézett, amelyben kérték, hogy július 15-ig tegyék meg a javaslatukat a főtítkárhelyettes személyére. A körlevélben az Alapszabály (A 24. § 4.) alapján megadták a jelöléskor követendő szempontokat és *Dobó Istvánt*, *Kelemen Zoltánt*, *Wisnovszky Károlyt* javasolták. *Egyidejűleg felhívták a helyi csoportok titkárait a figyelmét arra, hogy a „felsorolás nem zárja ki további személyek javaslatát”.*

Július 15-ig 21 helyi csoporttól érkezett javaslat. 19 csoport Wisnovszky Károlyt, egy Kelemen Zoltánt és egy mindhárom személyt javasolta. Új jelölt nem érkezett.

Ennek alapján a jelölő bizottság elnöke a felsorolt három tagtársunkat terjesztette elő választásra. A titkos szavazás első fordulójára eredményt hozott, ugyanis Wisnovszky Károly a leadott 202 érvényes és 1 érvénytelen szavazatból 147 szavazatot (72,8%), Dobó István 38-at (18,8%), Kelemen Zoltán 17-et (8,4%) kapott.

DR. BONDOR ANTAL: A díjbizottság előterjesztése

Tisztelt Közgyűlés! Egyesületünk vezetősége felhívására beérkezett kitüntetési javaslatokat a díjbizottság az alapítólevelek szellemében értékelte és javaslatát az elnökség, illetve a választmány elé terjesztette. Egyesületünk parlamentje – a választmány – titkos szavazással a kitüntetések 1992. évi odaítélésére a következő határozatot hozta:

Az OEE választmánya az egyesületben végzett kimagasló társadalmi munkájáért és a magyar erdészet fejlesztésében elért eredményeiért **BEDŐ ALBERT EMLÉKÉRMET** adományoz:

Lády Géza erdőmérnöknek, az Erdészeti Tudományos Intézet nyugalmazott igazgatójának, akit 1956. óta méltatlanul mellőztek, holott szakmai és egyesületi tevékenysége önmagáért beszél. Egyesületünk legrégebbi tagja volt, az egyesület elnökhelyettese, majd elnöke, az Erdészeti Lapok háború utáni újraindítója és főszerkesztője. Nem utolsó sorban a szakmáért élő kiváló országfásító és kutatásszervező.

Dr. Szemeredy Miklós erdőmérnöknek, a Felsőtisza Erdő- és Fafeldolgozó Gazdaság nyugalmazott igazgatóhelyettesének, az egyesületi-társadalmi munkában való kiemelkedő részvételéért, szakmai életművéért. Nevéhez és munkásságához fűződik a debreceni erdős puszták fejlesztése, a derecskei nyár szaporítóanyagtermelési rendszer kialakítása, a fehér nyár vegetatív szaporításának megoldása.

Bánó László erdőmérnöknek, a Pilisi Állami Parkerdőgazdaság főépítésvezetőjének. Hosszú éveken keresztül az OEE pilisi csoport titkáráként a legtöbbet tette azért, hogy a helyi csoport tagjai minden évben változatos szakmai programokon vehessenek részt. Az országában egyedülálló „visegrádi családi estek”, az erdész-bányász találkozók szervezésében, a szakmai és emberi kapcsolatok erősítésében elévülhetetlen érdemeket szerzett. Az egyesület közvéleménye elismerésének jeleként 1990-ben megválasztotta az OEE főtítkárhelyettesének.

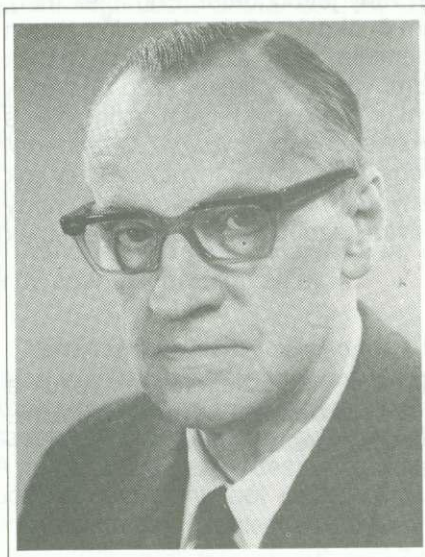
Az OEE választmánya a magyar erdőgazdálkodás fejlesztése és az egyesület érdekében kifejtett kimagasló munkásságáért **KAÁN KÁROLY EMLÉKÉRMET** adományoz:

Boross György erdőmérnöknek. A 96. életévében járó legidősebb erdőmérnök kollégánk általános köztiszteltetnek örvend, aki a fiatal erdészeket a szakma szeretetére, egymás megbecsülésére neveli, a magyarságtudatot mindig a központba helyezve, ma is teljes szellemi frissességével vesz részt egyesületünk életében. Az OEE-nek 68 éve tagja, mintegy 20 éven át a választmány tagja volt, hat éve az OEE Szeniorok Tanácsának díszelnöke. A homokfásítás elméleti és gyakorlati szaktekintélye. Egyedülálló, tartalmas, hosszú erdészeti életműve szakmánk élére helyezi.

Dr. Kondor Antal erdőmérnöknek, a soproni Erdészeti Szakközépiskola ny. tanárának, aki 1951-től tanár. 1976-ban növényvédő szakmérnöki, 1977-ben egyetemi doktori oklevelet szerzett. 1985-ben nyugalomba vonult, óraadóként azóta is aktív dolgozója az iskolának. Három erdőműveléstan tankönyvet írt, további három technikai tankönyvnek társszerzője. Kiemelkedő szakoktatói tevékenysége párosult egy olyan nevelési munkával, amelynek eredményeként sok száz széles látókörű, napjaink követelményeinek is megfelelő, sokoldalú szakember vallja példaképének. Meghatározó személyisége az iskola nevelőtestületének. Sokoldalú oktató-nevelő tevékenységének mindig biztos hátteret adott kiegyensúlyozott egyénisége, erkölcsi szilárdsága, korrekt szigora és őszinte, barátságos természete.

Fekete Jánosnak, a Borsodi Erdő- és Fafeldolgozó Gazdaság nyugalmazott kerületvezető erdészének. A háború után talpfa-faragó munkás Kemencepatakon, 1955-től kerületvezető erdész. Feladatát önállóan, kezdeményezően látta el, az állami, illetve uradalmi érdekeknek megfelelően. Példamutató munkájáért és magatartásáért többször kapott kitüntetést.

Bedő Albert-emlékérmesek

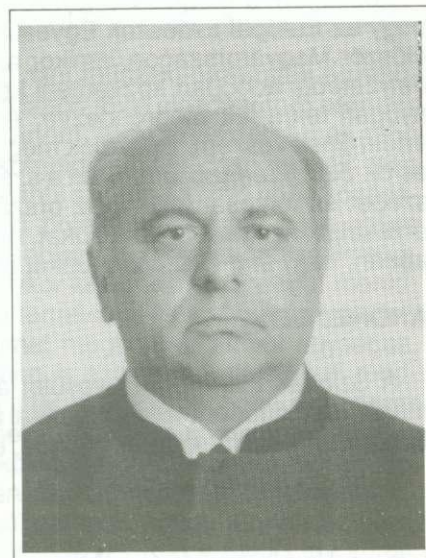
Lány Géza

erdőmérnök

Dr. Szemerédy Miklós

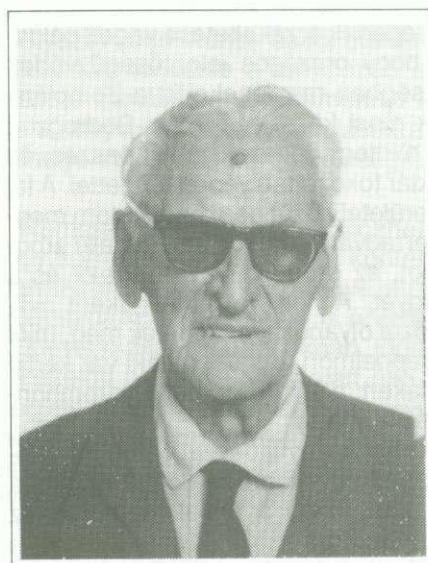
erdőmérnök

Bánó László

erdőmérnök

Kaán Károly-emlékérmesek

Boross György

erdőmérnök

Dr. Kondor Antal

erdőmérnök

Fekete János

erdész

4. HOZZÁSZÓLÁSOK, ELŐADÁSOK

JOACHIM BUFF:

Köszönöm a meghívást, a ragyogó szervezést, ami híven igazolta a rendezvény jelmondatát. Engedjék meg, hogy az Európai Erdészek Egyesületének elnöke, *Spál* úr üdvözlését átadjam önöknek. 13 évvel ezelőtt jártam először Magyarországon, amikor az önök akkori elnöke, *Madas András* úr kiemelte, hogy az Önök országának helyzetéből adódóan közvetíteni kell kelet és nyugat között. A tavalyi jubileumi vándorgyűlésük szép országuk nyugati felén lett megrendezve, és azt, hogy most itt a keleti végeken tartják összejövételüket, szimbolikus értelműnek veszem. Engedjék meg, hogy felhasználjam az alkalmat, hogy megköszönjem *dr. Marjai Zoltánnak* és *dr. Szőnyi László* úrnak azt a szervező munkájukat, amely lehetővé tette, hogy nyári tanulmányutunkon oly sok szépet és fontosat láttunk az országukból és a szakmából. Ezek a tanulmányutak hozzájárulnak ahhoz, hogy érzékeljük azokat a változásokat, melyeket önök végeznek az elmúlt néhány évtől kezdődően. Biztosak lehetnek abban, hogy segítő szándékunkat és támogatásunkat ezután is élvezni fogják.

ANDREJ DORCIK:

A Szlovák Erdészeti Egyesület az elmúlt év végén alakult, így különösen nagy megtiszteltetésnek vettük a meghívást. A történelem sok szállal köti össze a két erdész társadalmat. Elég, ha csak Selmezbányára gondolunk. Európa erdészeinek érdeke közös, és ehhez szeretne hozzájárulni a szlovák erdész társadalom is.

DR. TARJÁN LÁSZLÓNÉ:

Környezeti politikánk és az erdőgazdálkodás

Tisztelt Közgyűlés, Kedves Kollégák!

Mint a természet- és környezetvédelem ügyében hivatásosan munkálkodó minisztériumi vezetőnek, különös örömmre szolgál, hogy szeretve tisztelt, évszázados, patinás egyesületünk ezévi vándorgyűlésének eszmei mondanivalójává az erdészeti természet- és környezetvédelmet választotta. Mégpedig annak a rajongásnak a szellemében, amely a vándorgyűlés mottóját mintegy másfél évszázaddal ezelőtt papírra vető legnagyobb nemzeti költőnk lelkét éppúgy áthatotta, mint minden igazi erdész szívét.

Szerencsés időszerűséget ad ennek a témaválasztásnak az a körülmény, hogy szaktársadalmunk ebben az évben emlékezett meg méltó módon, több alkalommal is (amint azt a vezetői beszámolókból is hallhattuk) az egyik legnagyobb magyar erdész és természetvédő, *Kaán Károly* erdőmérnök, akadémikus, földművelésügyi államtitkár születésének 125. évfordulójáról. S ebben az évben bonyolították le Rio de Janeiroban az Egyesült Nemzetek Környezetvédelmi és Fejlesztési Világkonferenciáját, amely a nemzetközi politika legmagasabb szférájába emelte azt az ügyet, amelyért nem csak Kaán Károly, hanem oly sok erdész szaktársunk vívott lelkes, de nehéz (olykor kilátástalannak tűnő) harcot több mint egy évszázad óta a csodálatos, a „dicső” természet kincseit pusztító tudatlansággal, anyagias kapzsisággal szemben.

Örömmöm egyik oka az is, hogy az erdészeti természetvédelmi feladatairól éppen itt, a Zempléni-hegység területén folytathatunk eszmecsere-t, amely egyike az

egykori természetes állapotát leginkább megőrző, erdővel dúsan borított, számos botanikai-dendrológiai, zoológiai, geológiai és egyéb természeti értéket rejtő, vadregényes szépségű tája hazánkban. A „genius loci”, a hely szelleme mindig élenkítően és megtermékenyítően hat nemcsak az értelemre, hanem az érzelmekre is, amelyek nélkül nem lehet méltó módon, Petőfi szellemében közelíteni a természetvédelem ügyéhez.

A terület értékességének érzékeltetése végett példaként megemlítem, hogy országos jelentőségű védett terület ebben a térségben mindenekelőtt a Zempléni, valamint a hozzánk most közel eső Tokaj-Bodrogszegi Tájvédelmi Körzet, mintegy 31 ezer hektár összes, és ezen belül 2960 hektár fokozottan védett területtel. A táj természetvédelmi területei közül nem hagyhatom megemlítes nélkül a füzérradványi parkot, az erdőtelki arborétumot és égerlápot, az erdőbényei fás legelőt és a bodrogszegi Várhegyet. A helyi jelentőségüként nyilvántartott értékek közül olyanokat említhetek meg, mint a Kazinczy-park Széphalmon, a sárospataki vár kertje és az itteni ún. Iskolakert, a sátoraljaújhegyi Háromhónvéd-fák, Diana-fák és Mária-fa.

Az a tény, hogy az ásványgyűjtők évről évre ismétlődő túráinak egyik legkedveltebb célpontja éppen a Zempléni-hegység, jelzi, hogy a tájnak nemcsak az élővilága nem mindennapi, de geológiai szempontból is igen értékes. Különösen a vulkáni utóműködés során keletkezett opál-változatok örvendenek országos, sőt nemzetközi hírnévnek. Húsz barlang is található a Zemplénben és védett geológiai értéket jelent a sátoraljaújhegyi hegység törésvonala is.

A legnagyobb érték azonban mindezen értékek komplex összessége, maga a zempléni táj, hazánk egyik ékessége, „zöld smaragdja”, amelynek művelésében és megőrzésében erdész tagtársainknak éppen olyan múlthatatlan érdemei voltak eddig, mint amilyen felelősségteljes feladatai lesznek ezután is.

Tágabb földrajzi viszonylatban Borsod-Abaúj-Zemplén megyében van a kiugróan legtöbb védett terület az országban. A nemzeti parkok, tájvédelmi körzetek és természetvédelmi területek együttes kiterjedése a megyében jóval meghaladja a 90 ezer hektárt. (Összehasonlításként megjegyzem, hogy ugyanez az érték a sorrendben következő Hajdú-Bihar és Pest megyében a 60 ezer hektárt sem éri el.)

Természetvédelmi szempontból különösen értékes tájon zajlik tehát kétnapos vándorgyűlésünk és ez a körülmény önmagában is alkalmas arra, hogy az erdészet természetvédelmi feladataira irányítsa a figyelmet. A téma súlyát az erdészeti politika és a környezeti politika szempontjából egyaránt megadja az a tény, hogy az ország jelenlegi 617 090 hektár védett természeti területének 49%-a, 305 913 hektár az erdőművelési ágba tartozik és ebből 260 ezer hektár az állami erdő.

Nem véletlen tehát, hogy tárcánk megkülönböztetett figyelmet fordít mindarra, ami az erdőgazdálkodás területén természetvédelmi szempontból (is) történik. Ennek szervezeti feltételeit is megteremtettük azzal, hogy a minisztériumunk ágazati felelőssége alatt tevékenykedő önálló Országos Természetvédelmi Hivatalban az okleveles erdőmérnök irányításával működő élővilág főosztályon belül külön területkezelési és erdővagyonvédelmi osztályt hoztunk létre. A riói világkonferencia számára készített nemzeti beszámolónkban pedig követendő környezetpolitikánk alapelvei között deklaráltuk: a környezet védelmének és főként a károk megelőzésének ki kell terjednie a természeti erőforrásokkal való ésszerű bánásmódra, valamennyi környezeti elemre, így a talajra, az élőlénytársulásokra és a természetes élőhelyekre, a biológiai sokféleségre és a tájra is.

Nemcsak óhajtjuk, de nélkülözhetetlennek is tartjuk, hogy kormányunknak a riói konferencia dokumentumaival összhangban lévő környezetpolitikai alapelvei az erdőgazdálkodás területén is érvényesüljenek, s ezért az idevágó állami előírásokban, jogszabályokban, mindenekelőtt az előkészítés alatt álló új erdőtörvényben megjelenjenek. Bizonyos megnyugvással állapítjuk meg, hogy a tervezetnek az erdőgazdálkodás alapelveit és általános szabályait taglaló fejezete az immár több éves múltira visszatekintő előkészítő munka során ebből a szempontból örvendetes fejlődésen ment keresztül. Az viszont egyáltalán nem tölt el megnyugvással bennünket, hogy időnként a korszerűen megfogalmazott elveket olyan megkérdőjelezések érik, amelyekkel szemben kénytelenek vagyunk felmutatni Kaán Károlynak (úgy is, mint egykori földművelésügyi államtitkár-

nak) már hat évtizeddel korábban, az akkori magyar piacgazdaság viszonyai között megfogalmazott megállapítását: „... a nemzetnek az erdőben rejlő nagy vagyona nemcsak jövedelmi tárgy, hanem a közjólét egyik igen jelentékeny tényezője.” (Kaán K.: Természetvédelem és a természeti emlékek – Budapest, 1931. 14. p.)

Egyesületünknek, mint műszaki-gazdasági egyesületnek a közgyűlésén tartott rövid előadásom fő céljának annak bemutatását tartom, hogy a nemzetközi és azon belül a hazai természetvédelem fejlődése nem állt meg a több évtizeddel korábbi szinten az erdő vonatkozásában sem. Környezeti politikánk ma már nem egyes elszigetelt természeti objektumok megmentése érdekében folytat (olykor-olykor kétséges kimenetelű) mentőakciókat. E helyett a természeti és a művi környezetet, valamint a társadalmat megbonthatatlanul egységes, koherens, részleteiben is szorosan összefüggő rendszerként kezeli. Ma már nyilvánvaló, hogy e rendszer növekedésének lehetőségei nem korlátlannak, hanem véges természeti-ökológiai korlátai vannak. Ez a felismerés vezetett a „fenntartható fejlődés” fogalmának kimunkálásához és riói deklarálásához. Ennek lényege, hogy a társadalom jövőjét nem lehet többé az eddigi trendek előrevetítésével felrajzolni, mert ezek a trendek súlyos válsághoz vezetnek. E helyett az ökológiai szempontból is megfelelő jövőképből kell levezetni a társadalmi és gazdasági, közöttük az erdőgazdasági feladatokat.

A környezet és a gazdaság, vagyis szakmánk esetében az erdő és az erdőgazdálkodás harmonikus, a fenntartható fejlődést biztosító kapcsolatának kialakítása szakágazatunkban is sürgető feladat és az eddigitől eltérő fejlődési pályára való átállást, az ökoszociális piacgazdaság megteremtését igényli az erdészet területén is.

E célok eléréséhez, környezeti politikánk kiteljesedéséhez egyrészt nyilvánvalóan bizonyos átmeneti időre, másrészt az állampolgárok aktív kezdeményezésére és részvételére, az ún. környezettudat kifejlesztésére van szükség. Hiszen kormányzatunk környezeti politikája nem elkülönült, hanem nyitott politika, amely integrálódik a gazdasági folyamatokba, s amelyhez csatlakozhat, amelyből részt vállalhat minden állampolgár és a szakmai-társadalmi szervezetek is.

Engedjék meg kedves kollégáim, hogy előadásomat annak a reményemnek a kifejezésével fejezzem be, ami szerint ennek az ökoszociális piacgazdaságnak a megteremtésében az elsők között számítunk az ilyen szempontból (is) jól képzett, a megfelelő etikai érzékkel rendelkező erdész szaktársainkra és az olyan nagymúltú társadalmi szervezetnek hathatós közreműködésére, mint az Országos Erdészeti Egyesület. Közös munkálkodásunkhoz, valamint a vándorgyűlés további lebonyolításához kívánok kedves kollégáimnak, mindannyiuknak sok sikert és jó szerencsét!

Üdv az erdésznek!